

**УХВАЛА
ТРЕТЬОЇ КОЛЕГІЇ СУДДІВ
ПЕРШОГО СЕНАТУ
КОНСТИТУЦІЙНОГО СУДУ УКРАЇНИ**

**про відмову у відкритті конституційного провадження у справі
за конституційною скаргою Коломойського Ігоря Валерійовича щодо
відповідності Конституції України (конституційності) пункту 4¹
частини першої, третього речення частини другої статті 336 Кримінального
процесуального кодексу України**

Київ
25 березня 2026 року
№ 73-3(I)/2026

Справа № 3-46/2026(113/26)

Третя колегія суддів Першого сенату Конституційного Суду України
у складі:

Петришина Олександра Віталійовича – головуєчого,
Кичуна Віктора Івановича,
Олійник Алли Сергіївни – доповідача,

розглянула на засіданні питання про відкриття конституційного
провадження у справі за конституційною скаргою Коломойського Ігоря
Валерійовича щодо відповідності Конституції України (конституційності)
пункту 4¹ частини першої, третього речення частини другої статті 336
Кримінального процесуального кодексу України.

Заслухавши суддю-доповідача Олійник А.С. та дослідивши матеріали
справи, Третя колегія суддів Першого сенату Конституційного Суду України

у с т а н о в и л а :

1. Коломойський І.В. звернувся до Конституційного Суду України
з клопотанням перевірити на відповідність частині першій статті 8,
частині першій статті 55, частинам першій, другій статті 129 Конституції

України (конституційність) пункт 4¹ частини першої, третє речення частини другої статті 336 Кримінального процесуального кодексу України (далі – Кодекс).

Згідно з частиною першою статті 336 Кодексу судове провадження може здійснюватися в режимі відеоконференції під час трансляції з іншого приміщення, зокрема яке розташоване поза межами приміщення суду (дистанційне судове провадження), у разі „введення воєнного стану або під час карантину, встановленого Кабінетом Міністрів України“ (пункт 4¹).

Відповідно до третього речення частини другої статті 336 Кодексу „суд не має права прийняти рішення про здійснення дистанційного судового провадження, в якому поза межами приміщення суду перебуває обвинувачений, якщо він проти цього заперечує, крім випадків здійснення дистанційного судового провадження в умовах воєнного стану“.

2. Зі змісту конституційної скарги та долучених до неї матеріалів убачається таке.

У Шевченківському районному суді міста Києва перебуває кримінальне провадження за обвинуваченням Коломойського І.В. у вчиненні кримінального правопорушення, передбаченого частиною четвертою статті 27, частиною другою статті 15, пунктами 11, 12 частини другої статті 115 Кримінального кодексу України.

У листопаді 2025 року Коломойський І.В. звернувся до Верховного Суду із клопотанням про направлення матеріалів кримінального провадження з одного суду апеляційної інстанції до іншого для розгляду апеляційної скарги захисника Краглевича В.В. в інтересах обвинуваченого Коломойського І.В. на ухвалу слідчого судді Печерського районного суду міста Києва від 16 жовтня 2025 року. Коломойський І.В. заявив також вимогу про забезпечення його особистої участі в судовому засіданні під час розгляду цього клопотання.

Верховний Суд ухвалою від 26 листопада 2025 року відмовив у задоволенні клопотання Коломойського І.В. „про його конвоювання з Відділу забезпечення

досудового слідства Служби безпеки України до зали судових засідань Касаційного кримінального суду“, постановив „здійснити дистанційне судове провадження між Касаційним кримінальним судом Верховного Суду та Відділом забезпечення досудового слідства Служби безпеки України за участю Коломойського Ігоря Валерійовича“.

Відмовляючи у задоволенні клопотання Коломойського І.В. про його конвоювання, Верховний Суд керувався, зокрема, приписами частин першої, другої статті 336 Кодексу та зазначив, „що на території України діє воєнний стан та існує постійна небезпека для життя та здоров'я осіб, з метою забезпечення розгляду клопотання про визначення підсудності у визначений законодавцем строк, доцільним є здійснення його розгляду у режимі відеоконференції“.

3. На думку суб'єкта права на конституційну скаргу, пункт 4¹ частини першої, третє речення частини другої статті 336 Кодексу є такими, що не відповідають частині першій статті 8, частині першій статті 55, частинам першій, другій статті 129 Конституції України, оскільки «не відповідають критерію „якості закону“ та порушують принцип правової визначеності. Законодавець, пов'язавши можливість здійснення дистанційного судового провадження виключно з фактом введення воєнного стану, не встановив жодних об'єктивних критеріїв для обмеження права обвинуваченого на особисту участь у судовому розгляді, що призвело до наділення суду необмеженою дискрецією та створення умов для процесуального свавілля».

Крім того, суб'єкт права на конституційну скаргу стверджує, що „неякісне законодавче регулювання безпосередньо впливає на реалізацію права на захист, гарантованих статтями 55 та 129 Конституції України, перетворюючи їх з реального та ефективного, на ілюзорне та формальне. Коли закон дозволяє суду ігнорувати заперечення обвинуваченого без необхідності доводити об'єктивну потребу дистанційного провадження, особа позбавляється можливості ефективно відстоювати свої права та якимось чином оскаржити таке

втручання, унаслідок чого сутнісний зміст конституційних гарантій зазнає непропорційного та необґрунтованого обмеження“.

На підтвердження своєї позиції автор клопотання посилається, зокрема, на приписи Конституції України, Кодексу, юридичні позиції Конституційного Суду України, закони України, практику Європейського суду з прав людини, а також на судові рішення у своїй справі.

4. Вирішуючи питання щодо відкриття конституційного провадження у справі, Третя колегія суддів Першого сенату Конституційного Суду України керується таким.

Відповідно до Закону України „Про Конституційний Суд України“ конституційна скарга має містити обґрунтування тверджень щодо неконституційності закону України (його окремих приписів) із зазначенням того, яке з гарантованих Конституцією України прав людини, на думку суб'єкта права на конституційну скаргу, зазнало порушення внаслідок застосування закону (пункт 6 частини другої статті 55); конституційна скарга є прийнятною за умов її відповідності вимогам, визначеним статтями 55, 56 цього закону (абзац перший частини першої статті 77).

Зі змісту конституційної скарги вбачається, що Коломойський І.В. не навів обґрунтування тверджень щодо неконституційності пункту 4¹ частини першої, третього речення частини другої статті 336 Кодексу, а лише висловив незгоду із застосуванням їх судом, що не можна вважати належним обґрунтуванням тверджень щодо невідповідності Конституції України оспорюваних приписів Кодексу.

Конституційний Суд України неодноразово зазначав, що вирішення питань застосування судами законів України не належить до його повноважень [ухвала Великої палати Конституційного Суду України від 31 травня 2018 року № 28-у/2018; ухвали Першого сенату Конституційного Суду України від 9 вересня 2020 року № 18-уп(I)/2020, Другого сенату Конституційного Суду України від 7 вересня 2022 року № 5-уп(II)/2022].

Наведене свідчить про те, що конституційна скарга Коломойського І.В. не відповідає вимогам пункту 6 частини другої статті 55 Закону України „Про Конституційний Суд України“, що є підставою для відмови у відкритті конституційного провадження у справі згідно з пунктом 4 статті 62 цього закону – неприйнятність конституційної скарги.

Ураховуючи викладене та керуючись статтями 147, 151¹, 153 Конституції України, на підставі статей 7, 32, 37, 50, 55, 56, 58, 61, 62, 77, 83, 86 Закону України „Про Конституційний Суд України“, відповідно до § 45, § 56 Регламенту Конституційного Суду України Третя колегія суддів Першого сенату Конституційного Суду України

п о с т а н о в и л а :

1. Відмовити у відкритті конституційного провадження у справі за конституційною скаргою Коломойського Ігоря Валерійовича щодо відповідності Конституції України (конституційності) пункту 4¹ частини першої, третього речення частини другої статті 336 Кримінального процесуального кодексу України на підставі пункту 4 статті 62 Закону України „Про Конституційний Суд України“ – неприйнятність конституційної скарги.

2. Ухвала є остаточною.

**ТРЕТЯ КОЛЕГІЯ СУДДІВ
ПЕРШОГО СЕНАТУ
КОНСТИТУЦІЙНОГО СУДУ УКРАЇНИ**